

и другата, до днесъ която въ нерешене,
каквото никой тукъ отъ нази не желай,
държеше дѣлото — и може би докрай
довело би . . .

Ржцетѣ сгърнати — това не е защита,
страхъ отъ бедитѣ не спасява отъ беда !

Все така тежко говори той на Вела и то
следъ продължителна раздѣла :

Това що сторихъ азъ
ти мислишъ само тебъ ? И мене то смущава.
Душата ми ответъ на разума не дава,
мълчи тя ! Моята познавамъ азъ въ това
сждба . . .

Менъ се чини,
че право казани сж думи : на лъжи
и истини ключѣтъ въ душата ни държи
закритата задъ тѣхъ дѣлбоко слѣпа воля . . .
На раздвоение — и днесъ като отколя —
съмъ азъ играчка . . .

На друго мѣсто Младенъ и на съне дори
слуша зловещи сентенции : „Живота нѣкжде е
спрѣлъ на кръстопжтъ и / чака той смъртъта
пакъ съ кръвъ да го размжти“.

Че той е съзерцателна натура, че
нему не сж чужди въ известни моменти
съмненията, колебанията и усилената рефлексия — е очевидно. Но за активния борецъ и
ржководителъ, какъвто е той, е пресиленъ този
тежъкъ мисловъ апаратъ, тази постоянна раз-
сждъчностъ.

На нея, за щастие, е чуждъ Хъшлака. Той
проповѣдва смѣлото, внезапно, всѣваще смущение действие на хвъркатитѣ чети, съставени
отъ отбрани, безстрашни юнаци. Буенъ и не-
търпеливъ, той органически мрази бавното, под-